

בא סימן פרק ששי גדה

מ.מ.

עין משפט נר מצוה

א [מיי] פכ"ג מהל' כלס
היל' ופכ"ג מל' טו:
ב ג א מיי פ"ז מהל' פיה
זלומה הל"ז פייט מהל'
כלס הל"ז מהל':
ד ו מיי פייט מהל' כלס
הלכה א:

תוס' הרא"ש

בשר למי חטאת. והא
דאמרינן כל מעשה בכלי
גללים כלי אדמה נעשית
היינו בו ימים שמזיח כל
כהן השורף את הפירה
והחמירו עם לפי שהקילו
לשמארו להורגיא מלבן של
צדוקין: אלא לענין גסטרא
מפ' ר"ח זהו שבר בלשון
יון ונראה שאין שבר כלי
חוס טמא משום גסטרא
צדוקין: אלא יתרו לאוכלין
(כ"ש נשבר לגמרי
שהשבר צריך יתרו (והימה)
[ואי]ן) הוא דתנן במס'
כלים ומיית' לה בפרק אלו
טריפות הדיקן שבפלי חוס
הן ודפנותיהן שיעורן כבדי
סיכת קטן. ועד לוג ומלוג
עד טאה רביביית. וכיון
דאיירי ע"י יתרו אפי' הגדול
שבתן וזה שיעורו כדי סיכת
קטן וי"ל כיון דאין דרך
לייחד שבר כלי גדול כשהוא
קטנים כל כך בטלה דעתו.
ומיית' קשה מאד דתניא
בטוספתא גדלים גבי
קרקרי' היל' ודפנותיהן
שיפן ועשאן כלי מקבלין
טומאה מכאן ולהבא דברי
ר' מאיר וכו"ל כלי חוס
שעורו שנה אחת שבתן
לו טומאה עולמית. והבא
אמרינן אפי' דטהור לגמרי
יש לו טומאה ע"י יתרו וכן
בניקב כמציא זית טהור
מלקבל זימים ועדיין כלי
הוא לקבל דמונים ופרשי'
דאם יתרו לרומינס מקבל
טומאה מכאן ולהבא. וי"ל
הדאי טומאה צריך תיקון
נחמא לירי טומאה ע"י יתרו
והיא תוספ' דאין לו
טומאה לגמרי היינו
טומאה לטומא. תיקון.
והימה הא דתנן במס' כלים
חבתי חוליות פחות מד'
טפחים טהור מירחו כטיט
מקבל טומאה משיטקו
לאפות בו פופנין אלמא
מיעיל בו תיקון ולא
מיספרי לאוקומי כר' מאיר
אלא כהפנו וי"ל דהא
דאמרי רבנן דאין לו טומאה
לעולם היינו בשברים
קטנים פחותים משיעור
המפורש בחולין דחמת
גריעיותן לא מוהי בהו תיקון
אבל הן דהגור מירי שהוא
כלי חשוב כמתחלה ע"י
תיקון: ביצ' בודקין כלי
חוס לידע אם ניקב כבונס
משקה. כולי שמעתי מדברי
כלי חוס לענין כונס משקה
וכן בפ' המצניע דקאמר
רבא חמש מדות בכלי חוס
ניקב כבונס משקה דרוקא
כלי חוס מתבטל מותר
כלי שניקב כבונס משקה
אבל משא לא רשל מחמת לא
והא דאמר רבא בפ' כל
הבשר כלי שניקב כבונס
משקה אין נוטלים ממנו
לדידם היינו דרוקא כלי חוס
אבל משא לא רשל מחמת לא
אפי' שניקב כבונס משקה
מ"מ צריך להחמיר כיון
דיקט החם כלי חוס:

ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק ולי' ליה חוקה
דרבא. ר"ח פוסק להלכה כרבי שמעון דמוך הפרק
כלפני הפרק כדמסקינן שלהי יואל דופן (לעיל דף מו.) והואו דלית
ליה דמוך הזמן כלאחר זמן איתומצ לעיל ומומוך קך פסק נמי דאין
הלכה כרבא דלאחר חוקה הביאה
סימנין דהא ר' שמעון דפסקינן כוותיה
לית ליה דרבא ועוד צפרק מי שמת
(ב"ב דף קטו.) אמר רב נחמן בודקין
לחלילה ולמיאונים ואין נראה דלפילו
יהיה הלכה כר' שמעון צהא דמוך
הפרק כלפני הפרק אין הלכה כמותו
צהא דלית ליה חוקה דרבא דלאו
הא צהא תליא ורבא גופיה פסקי
לעיל דמוך הזמן כלפני זמן והא דמוקי
הש"ס כרייתא כרבי שמעון ולית ליה
דרבא אע"ג דלתי ספיר כרבי יהודה
וכרבא אין זו ראייה מן הש"ס
(א) דמיישצ הדרייתא ככל ענין ורזב
נחמן נמי לימא מקמי רבא דהוי
צתראה ועוד דרבא נמי איכא לאוקומי
מילתיה דרב נחמן דלאחר בודקין
למיאונים היינו מוך הפרק ליתא חוקה
אזי נמי אחר הפרק ובודקין אם לא
ימלאו שערות תמאן דאין מושישן שמא
נשרו אלא כשצבל אחר זמן ורבא
איירי כשצבל ומעשים ככל יום
דסמכינן אצדיקת נשים לאחר הפרק
והיינו דלא כר"ש ואפי' במוך הפרק
כלפני הפרק אמר רבי דאין הלכה
כרבי שמעון דלא כרחק מוך הזמן
ותוך הפרק לאו חדא מילתא הוא דלי
חדא מילתא הוא א"כ אמאי איתומצו

ואיבעית אימא ר"ש (א) ולאחר הפרק. קאי דקאמר ר"ש מוך הפרק
בזדקת ולא אמין למסמך עליהו לחלילה ולמיאון דהא אפי' משתמחי
כלפני הפרק דמי וקטנה היא אצל לאחר הפרק דאי משתמחי סימן
יניהו ושרינן לה לא מהימני אלא להחמיר דלית ליה חוקה דרבא:
למסתמא כרבנן. דהא מפני שאמרו
סתמא היא וקמ"ל סתם משנה כרבנן
דלמרי אזי אפשר: קראי. ש"ס
נכוניו) בעשות מזריס לדין: **במתני'**
שהו מנינים. משקה. כשמניחו על
המים יש בו נקב גדול שהמים נכנסין
למכו: **מוזיא.** כל שכן אם נותן
המים למכו ויאלץ המשקה לחוך:
ויש. נקב קטן שמוזיא ואינו מנינים.
וגמרא מפרש מאי נפקא מינה: כל
אבר. אצבע יתרה: **שיש** בו צפורן
יש בו עלס. והוי אבר חשוב ומטמא
צאהל אפי' אין זה שיעור דקיימא
לן) האצרים אין להם שיעור אפי'
פחות מכית מן הממ: **ויש** שיש בו
עלס דו. לא הוי אבר אם יתרת אפי'
היא אצל אינה של יתרת אפי' אין זו
צפורן אבר הוה ומטמא: **כל**
המטמא מדרס הוא ומטמא כגמ.
כדמפרש בגמרא שאין לך כלי הראוי
למושב הזב שאין שם כלי עליו וראוי
לקבל כל טומאות. והא דנקט טמא
מת משום דומיא דמדרס הוא דלכ
הטומאה הוא והכי קאמר כל הראוי
להיות אב הטומאה כדמדרס הזב ראוי
להיות אב הטומאה אם נגע צמת או
נטמא צאהל הממ: **ויש.** שהוא כלי
גמור לקבל כל טומאות ונעשה אב
הטומאה על ידי מת ואינו נעשה אב הטומאה על ידי
כדמפרש בגמרא [ע"ב]: **גב' למי חטאת.** לקדש בו מי חטאת דרחמנא
אמר (במדבר יט) מים חיים אל כלי והאי לאו כלי הוא: **ופסול משום**
גסטרא. כלומר כל שכן אם נקבה גסטרא כבונס משקה צטיל לה
מתרת גסטרא וטוהרה מכל טומאה דהא אפי' כלי שלם מני נקיב
כבונס משקה צטיל ליה: **גסטרא.** היינו שבר כלי חוס הראויין
לחלילה ועדיין מקבלין טומאה כדתינא בגמרא צאלו טריפות (חולין
דף נד:) הדקין שבכלי חוס הן וקרקרומיהן ודופנותיהן יושבין שלא
מסומכין שיעורן כבדי סיכת קטן עד לוג ומלוג עד סאה כרביעית
כו': **מוזיא.** נקב קטן הוא: **כשר למי חטאת.** דכלי שלם כנקב
קטן כולי האי לא צטיל: **ופסול משום גסטרא.** גסטרא שנקבה אפילו
כמוזיא משקה צטלה לה: **שונין.** הלכה למשה מסיני: **שיעורו**
כבונס משקה. פחות של שיעורים המצטלים אוחו מהיות כלי. כונס
משקה הוא שיעור הראשון שהוא מצטלו מהיות כלי למי חטאת
כדתינא כנסכת שבת (דף נה:) חמש מדות צבלי חוס לן) ניקב כמוזיא
משקה טהור מלטמא גסטרא ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת
ניקב כבונס משקה פסול לקדש בו מי חטאת ועדיין כלי הוא
לכל שאר דברים ניקב כשורש קטן טהור להכשיר זרעים ועדיין
כלי הוא לטומאה שהרי ראוי לקבל בו זימים ניקב כמוזיא זית טהור
מטומאה שקבל עד שייחדנו לרמונים ניקב כמוזיא רמון טהור
מכלום נמלא כונס משקה הוא שיעור הראשון אצל כמוזיא משקה
לא צטיל: **ולא אמרו מוזיא משקה.** צטיל אלא לענין גסטרא
צלבד אע"פ שאינו מנינים לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא
כשניקבה כמוזיא משקה שוב אין חס עליה ואינו משתמש בה
שאין אומר הבא גסטרא אחרת וניחא תחת גסטרא זו לקבל משקה
היואל אצל צבלי שלם שנקב כמוזיא משקה לא צטיל מכלום לפי שהוא
חס עליו ואינו שצורו ומשתמש בו ומציא גסטרא ומניח תחתיו
לקבל משקה היואל: **אם כנסה.** אם נכנס משקה לתוכה:

(א) [לעיל ג:] (א) [בככות טו.
דתינן:] (א) סוכה כו' (ד) [שבת
ל"א:] (א) [יחזקאל ט"ו:]
(א) [יחזקאל כו' לעיל חמ"ג.]
(א) [לעיל מנ"ג:] (א) [ר"ל
(א) [למאמרו] (א) [ש"ס:]
(א) [ויש' חוס' חגיגה כו'.
ד"ה שפירמט:] (א) [ד"ה
בענין ערך גמטרי א"ל
(א) [גמטרי פ"ב מ"ג:] (א) [ג' נ'
במו"פ פ' אלו טריפות דמס'
מקוריים כדתינא פה:]

גהרות הב"ח

(א) גב' רבי שמעון ואלאחר
הפרק: (ב) רש"י ד"ה
ואיבעית אימא: (א) ר"ש
ואלאחר הפרק: (א) ר"ש
ד"ה ואיבעית וכו' אין זו
ראייה מן הש"ס שהש"ס
מיישב ומ' ועוד דלרבא
נמי:
(א) גב' רבי שמעון ואלאחר
הפרק: (ב) רש"י ד"ה
ואיבעית אימא: (א) ר"ש
ד"ה ואיבעית וכו' אין זו
ראייה מן הש"ס שהש"ס
מיישב ומ' ועוד דלרבא
נמי:
(א) גב' רבי שמעון ואלאחר
הפרק: (ב) רש"י ד"ה
ואיבעית אימא: (א) ר"ש
ד"ה ואיבעית וכו' אין זו
ראייה מן הש"ס שהש"ס
מיישב ומ' ועוד דלרבא
נמי:

מוסף רש"י

כל המטמא מדרס
מטמא טמא מת. והוא
הדין לכל הטומאות, כיון
נוגע בשר ובגדלי, והאי
דנקט טמא מת, משום דבא
הכי קאמר ר' יוחנן
כל הנעשה אב הטומאה על
ידי מדרס נעשה אב הטומאה
כשהוא טמא מת, דאין לך
מיטמא מדרס אלא המיטמא
לשתיבה, וכן דעו למשמש
כלי הוא וכל שהוא כלי למדרס
מיטמא ככל טומאה אפילו
הוא כשטוי לני, דלפנין
ליה כ"ף כנסכת שבת (דף נ'
מפן נמת חוס ודין הוא כו'
(טו"ב ב.) ויש שמתמא
טמא מת ואינו מטמא
מדרס. והיטו טה שחאל לך
אצל אינו מיוחד לשתיבה,
דמטמא ככל טומאות חס
מטמאת מדרס, שחאל שכן
עליו הזב ולא נגע בו טהור,
דלגבי מדרס מיוחד לך
בענין, כדאמרינן (שבת נ"ג)
יאל שאמרינן לו עמוד ונעשה
מלאכתו (טו"ב טו.) שרינן.
התנאים שזינן כרייתא (שבת
נ"ג.) כלי חוס. דשעיר
הראשון האמור בו לנטול
בנקבת משום כל שיעורו
כבונס משקה. הוא דמטל
ליה מיאל מתרת מי חטאת
(ש"ס.) ולא אמרו מוזיא
משקה. נקב מוזיא משקה
חשוב לנטול, אלא לענין
גריטרא בלבד. דהוא דהוי
אזי נקבה הכי כמוזיא משקה
משאל שדי ליה (ש"ס.) שאין
אומרים הבא גסטרא.
אחרת לגסטרא. זו ליהני
תחתיה לקבל הטיטין, אצל
כל שלם חסן עליו ומשום
נקב פורחא כל שדי ליה
ומימין גיטרא תחתיו (ש"ס.)

ואיבעית אימא רבי שמעון (א) ולאחר הפרק
ולית ליה חוקה דרבא: מפני שאמרו אפשר
כו': הא תו למה לי הא תנא ליה רישא (ב) וכי
תימא משום דקא בעי למסתמא כרבנן פשיטא
י' אחד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא
מסתברא טעמא דר"מ דקא מסייע ליה קראי
קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא בעי למתני
כיוצא בו: **במתני'** כיוצא בו כל כלי חוס
שהוא מכנים מוציא ויש שמוציא ואינו מכנים
כל אבר שיש בו צפורן יש בו עצם ויש שיש
בו עצם ואין בו צפורן (א) כל המטמא מדרס
מטמא טמא מת ויש שמתמא טמא מת ואינו
מטמא מדרס: **גב'.** מכנים פסול למי חטאת
ופסול משום גסטרא מוציא כשר למי חטאת
ופסול משום גסטרא (א) אמר רב אסי י' שונין כלי
חוס שיעורו כבונס משקה ולא אמרו מוציא
משקה אלא לענין גסטרא בלבד מאי טעמא
אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן לפי שאין
אומרים הבא גסטרא לגסטרא תנו רבנן
י' כיצד בודקין כלי חוס לידע אם ניקב כבונס
משקה אם לאו יביא עריבה מלאה מים
ונותן קדרה לתוכה אם כנסה בידוע שכונס
משקה ואם לאו בידוע שמוציא משקה
רבי

לעיל רבי יוחנן ורבי יהושע צן לוי דלמרי מוך הזמן כלאחר הזמן כיון
דפליגי הכא תנאי ועוד דלעיל קרי ליה זמן והכא קרי ליה פרק ועוד
פרק משמע גלותו כנו (יבמות דף קכ:) המשאין סמוך לפרקן ובפרק
המוזיא יין (שבת דף פ:) צנות ישראל שהגיעו לפרקן ולא הגיעו פירוש
הביאו צ' שערות ולא הגיעו לכלל שנים ומפרש רבינו שם דפליגי
הכא צ' אחרון של שנת י"ב ויום אחד לנקבה או צ' שנת י"ג
ויום אחד לזכר וזמנו יום אקרי מוך הפרק דלר' יהודה הוי זמן
הצאת שערות מתחלת היום ולרבי שמעון צסופו וק"ל כרבי יהודה
לגבי רבי שמעון צפרק מי שהוליאורו (שביעין דף מו:) והשתא יבס
קטן או יבמה קטנה צבאו לחלוץ טוב לכתחלה לבדוקם לפני הפרק
אם יש להם שערות וכן לאחר הפרק ואם הן אומן שהיו קודם
נמתין עד שיביאו שערות אחרות אצל יבס גדול ויבמה גדולה דלא
אפשר עוד לצרר חולצין ספיר אם יש להם שערות ואין לחוש שמא
לפני הפרק צאו דשפירשתי לעיל ואם יש ליבמה דדיס גדולים אין
צריך לבדוק אחר השערות דהא אמרינן לעיל אזי ליבמה ציבא העליון
עד שיצא התחמון: **בש"ר** ל"מי חטאת. והא דלמרינן (יומא דף ג.)
שכל מעשיה צבלי גללים צבלי אצנים צבלי אדמה היינו צזמן שמזין על
כהן השורפה שהחמירו שם לפי שהקילו לטומאות (א) לשחטה צצבול יום
להוליא מלגן של צדוקים: **אלא** לענין גמטרא. פייש ר"ח
א גסטרא הוא שבר בלשון יין ונראה דאין שבר כלי חוס טמא משום
גסטרא אלא א"כ יתרו דהא אפילו שלם כשניקב צבונס משקה טהור
עד שייחדנו לאוכלין כ"ש אם נצצר לגמרי דצעו השצרים יתרו וא"ל
והא דתנן (א) ומיית' ליה צפרק אלו טריפות (חולין דף נד:) הדקין שבכלי
חוס הן וקרקרומיהן ודופנותיהן שיעורן כבדי סיכת קטן עד לוג
ומלוג עד סאה כרביעית כו' כיון דאיירי ע"י יתרו אפילו שבר מכלי
גדול יהא שיעורו כבדי סיכת קטן וי"ל דאין דרך לייחד שבר קטן
הבא מכלי גדול וצטלה דעתו אצל כל בני אדם ואם תאמר הא דתניא
צתוספתא דכלים כ"פ מחטו וטבעת ושוליי המחצין וקרקעות הכלים
אין ממלאים ואין מקדשין צהם שפאן ועשאן כלי מקדשין צבן כו'
צברי ר"מ וכו"ל כלי שטהר שעה אחת אין לו טומאה עולמית (א) ואין לומר דכשצריך תקון בו לא נחית ליה טומאה דתתן צמסכת כלים
(פ"א מ"ח) חבתי חוליות פחות מד' טפחים טהור מירחו צצטיל מקבל טומאה משיטקו לאפות בו טריפות (א) ופופנין אלמא
מיעיל בו תיקון ולא מיספרי לאוקומי כר' מאיר אלא כהפנו וי"ל דהא
דאמרי רבנן דאין לו טומאה לעולם היינו בשברים קטנים פחותים משיעור
המפורש בחולין דחמת גריעיותן לא מוהי בהו תיקון אבל הן דהגור מירי שהוא
כלי חשוב כמתחלה ע"י תיקון: ביצ' בודקין כלי חוס לידע אם ניקב כבונס
משקה. כולי שמעתי מדברי כלי חוס לענין כונס משקה וכן בפ' המצניע דקאמר
רבא חמש מדות בכלי חוס ניקב כבונס משקה דרוקא כלי חוס מתבטל מותר
כלי שניקב כבונס משקה אבל משא לא רשל מחמת לא והא דאמר רבא בפ' כל
הבשר כלי שניקב כבונס משקה אין נוטלים ממנו לדידם היינו דרוקא כלי חוס
אבל משא לא רשל מחמת לא אפי' שניקב כבונס משקה מ"מ צריך להחמיר כיון
דיקט החם כלי חוס:

(א) נראה דקאמר וי"ל דהא
אפי' שלם שניקב כבונס
משקה טהור עד שמתנו
לאוכלין כ"ש וכו'.

לעיל רבי יוחנן ורבי יהושע צן לוי דלמרי מוך הזמן כלאחר הזמן כיון
דפליגי הכא תנאי ועוד דלעיל קרי ליה זמן והכא קרי ליה פרק ועוד
פרק משמע גלותו כנו (יבמות דף קכ:) המשאין סמוך לפרקן ובפרק
המוזיא יין (שבת דף פ:) צנות ישראל שהגיעו לפרקן ולא הגיעו פירוש
הביאו צ' שערות ולא הגיעו לכלל שנים ומפרש רבינו שם דפליגי
הכא צ' אחרון של שנת י"ב ויום אחד לנקבה או צ' שנת י"ג
ויום אחד לזכר וזמנו יום אקרי מוך הפרק דלר' יהודה הוי זמן
הצאת שערות מתחלת היום ולרבי שמעון צסופו וק"ל כרבי יהודה
לגבי רבי שמעון צפרק מי שהוליאורו (שביעין דף מו:) והשתא יבס
קטן או יבמה קטנה צבאו לחלוץ טוב לכתחלה לבדוקם לפני הפרק
אם יש להם שערות וכן לאחר הפרק ואם הן אומן שהיו קודם
נמתין עד שיביאו שערות אחרות אצל יבס גדול ויבמה גדולה דלא
אפשר עוד לצרר חולצין ספיר אם יש להם שערות ואין לחוש שמא
לפני הפרק צאו דשפירשתי לעיל ואם יש ליבמה דדיס גדולים אין
צריך לבדוק אחר השערות דהא אמרינן לעיל אזי ליבמה ציבא העליון
עד שיצא התחמון: **בש"ר** ל"מי חטאת. והא דלמרינן (יומא דף ג.)
שכל מעשיה צבלי גללים צבלי אצנים צבלי אדמה היינו צזמן שמזין על
כהן השורפה שהחמירו שם לפי שהקילו לטומאות (א) לשחטה צצבול יום
להוליא מלגן של צדוקים: **אלא** לענין גמטרא. פייש ר"ח
א גסטרא הוא שבר בלשון יין ונראה דאין שבר כלי חוס טמא משום
גסטרא אלא א"כ יתרו דהא אפילו שלם כשניקב צבונס משקה טהור
עד שייחדנו לאוכלין כ"ש אם נצצר לגמרי דצעו השצרים יתרו וא"ל
והא דתנן (א) ומיית' ליה צפרק אלו טריפות (חולין דף נד:) הדקין שבכלי
חוס הן וקרקרומיהן ודופנותיהן שיעורן כבדי סיכת קטן עד לוג
ומלוג עד סאה כרביעית כו' כיון דאיירי ע"י יתרו אפילו שבר מכלי
גדול יהא שיעורו כבדי סיכת קטן וי"ל דאין דרך לייחד שבר קטן
הבא מכלי גדול וצטלה דעתו אצל כל בני אדם ואם תאמר הא דתניא
צתוספתא דכלים כ"פ מחטו וטבעת ושוליי המחצין וקרקעות הכלים
אין ממלאים ואין מקדשין צהם שפאן ועשאן כלי מקדשין צבן כו'
צברי ר"מ וכו"ל כלי שטהר שעה אחת אין לו טומאה עולמית (א) ואין לומר דכשצריך תקון בו לא נחית ליה טומאה דתתן צמסכת כלים
(פ"א מ"ח) חבתי חוליות פחות מד' טפחים טהור מירחו צצטיל מקבל טומאה משיטקו לאפות בו טריפות (א) ופופנין אלמא
מיעיל בו תיקון ולא מיספרי לאוקומי כר' מאיר אלא כהפנו וי"ל דהא
דאמרי רבנן דאין לו טומאה לעולם היינו בשברים קטנים פחותים משיעור
המפורש בחולין דחמת גריעיותן לא מוהי בהו תיקון אבל הן דהגור מירי שהוא
כלי חשוב כמתחלה ע"י תיקון: ביצ' בודקין כלי חוס לידע אם ניקב כבונס
משקה. כולי שמעתי מדברי כלי חוס לענין כונס משקה וכן בפ' המצניע דקאמר
רבא חמש מדות בכלי חוס ניקב כבונס משקה דרוקא כלי חוס מתבטל מותר
כלי שניקב כבונס משקה אבל משא לא רשל מחמת לא והא דאמר רבא בפ' כל
הבשר כלי שניקב כבונס משקה אין נוטלים ממנו לדידם היינו דרוקא כלי חוס
אבל משא לא רשל מחמת לא אפי' שניקב כבונס משקה מ"מ צריך להחמיר כיון
דיקט החם כלי חוס:

(א) נראה דקאמר וי"ל דהא
אפי' שלם שניקב כבונס
משקה טהור עד שמתנו
לאוכלין כ"ש וכו'.